

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Aduersùs Magdeburgenses Centuriatores pro Canonibus Apostolorum, & Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, Libri Quinq[ue]

Torres, Francisco de

Coloniae, 1573

VD16 T 1629

Cap. XXI. De impositione libri aperti euangeliorum super caput eius, qui ordinatur Episcopus, quam Magdeb. accusant, qui authores Apostolici meminere[n]t: & quid in [a]enigmate significet authore ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-29685

nae mystica, salutaris & euangelica, caetera omnia, quae in consecratione te-
 plorum, sicut ecclesiae catholicae traditum est, fiunt. quae si Magd. centuria-
 tores more suo negare pergant, quia non sint in sanctis scripturis, quantum
 sint Apostolica, siquidem multa Apostoli sine scripto per sermonem solum
 tradiderunt, ut Apostolus Paulus de se in Epist. ad Theff. 2. testatur. at esse
 ecclesias Christianorum domos Deo consecratas & sanctificatas, negare iam
 non possunt, quin scripturas sanctas simul negent. quod satis haecenus, ut
 opinor, demonstratum est. Quod verò in ecclesijs neque Missas celebrare, im-
 mo nec aliud quid sacri ministerij sine auctoritate & permisso Episcopi p-
 prij presbyteris aut diaconis liceat, quia hoc quoque centuriatores notarunt,
 fortasse quia hoc eis contra libertatem Christianam fieri videatur, cuius
 se defensores profitentur, alioqui sub specie libertatis velamen habentes
 malitiae, ne quid dissimulasse videamur, sciant id canone Apostolorum 39.
 sancitum esse. immò ab Paulo Apostolo per epistolam praecipitur, cum preci-
 pit, ut omnia honeste & secundum ordinem fiant, in vobis, inquit, id est, in
 ecclesia: de ijs enim loquebatur, quae in ecclesia fiebant. Quae verò honesti
 ratio aut ordinis esse possit, si sacrarum rerum administratio non ex episco-
 po, qui ecclesiae praest, pèdeat, ratio, & natura ipsa homines sani capitis sa-
 tis docere potest. idcirco Synodus Gangrensis paulò post Nicenam habita,
 quasi interpretans, quid esset, honeste & secundum ordinem omnia in eccle-
 sia fieri, sic extremum canonem conclusit. Et omnia (ut summam dicamus)
 quae à sanctis scripturis & sanctis Apostolis tradita sunt, fieri in ecclesia opta-
 mus. Quare cum hoc canon Apostolorum iubeat, ut nihil presbyter aut dia-
 canus, praeter sententiam ac voluntatem Episcopi, faciat, ipse enim (inquit)
 est, cui populus Domini commissus est, & à quo reposcenda est ratio ani-
 marum: consequens est, ut si quid contra hanc traditionem Apostolicam fiat,
 contra honestatem & ordinem in ecclesia fiat, ac proinde contra scripturam
 Pauli sit. Nunc ad reliqua pergamus.

2. Theff. 2.

Nihil in eccle-
 sia presbyteris
 aut diaconis
 sine auctori-
 tate episcopi
 licere, non san-
 ctum apostoli-
 ca traditione
 canone sancit-
 um, sed scrip-
 turam Pauli doc-
 et.

*De impositione libri aperti Euangeliorum super caput eius, qui ordi-
 natur Episcopus, quae Magd. accusant, qui authores Apostolici meminerint:
 & quid in aenigmate significet authore Dionysio. & quomodo ipsa significa-
 tio ac Theoria satis declaret, Apostolicae traditionis esse hunc ritum: & quo-
 modo naturae & scripturae repugnet, qui eum negat. & quomodo Luterani
 sint contentiosi, dum consuetudines ecclesiae negant. & quid hoc verbum con-
 tentiosi, significet ex Philonis obseruatione. item quando Apostoli ordinati
 sint Episcopi, & quid in eorum ordinatione fuerit loco libri euangeliorum
 aperti, super caput eorum impositi. Cap. 21.*

Notantur deinceps Magd. in his epist. veterum & Apostolicorum Pon-
 tificum ad earum auctoritatem negandam, quod praecipiat S. Anacletus,
 ut in ordinatione Episcopi Euangelia super caput eius imponant.]

K k 2 At

*Quibus cur
quàm sit teme-
rarium adhi-
bere fidem.*

*Qua sit ratio
imponendi
euangelia sus-
per caput epis-
copi cum or-
dinatur, ex
Dionysio.*

*Negatores qui
cur quàm na-
tura & scri-
ptura aduer-
santur.*

At verò tametsi solus Anacletus hoc præcepisset, tamen dignus erat, cui vel soli crederent fuisse illo seculo hunc ordinandi ritum, quem negant. nunc autem cum Clemens lib. 8. cap. 4. item diuinus Dionysius in ecclesiastica hierarchia cap. 5. duo antiquissimi & Apostolici authores, hunc ritum ordinandi attestentur: quis iam sanæ mētis verbum, quod in ore trium Apostolicorum testium stat, propter Magdeburgensium, sine vlla ratione aut veterum patrum autoritate, loquentium temeritatem & intemperie, neget? Sed videamus, quæ sit ratio imponendi Euangelia super caput Episcopi, cum ordinatur, vt vel ex ipsa ratione intelligi possit, quàm sit à ratione & pietate alienum, hunc sanctissimum ritum contemnere vel negare. Habet Episcopus, inquit Dionysius, sacratissima eloquia Dei super caput imposita. Etenim quia potestas ac scientia perficiendi omnem rationem sacramentorum, sanctis Episcopis, munere Dei omnium sacramentorum præfidis, tribuitur, merito super eorū capita eloquia à Deo tradita imponuntur, quibus comprehensa sunt, & vnde patefiunt omnis theologia & diuinæ operationes miraculorum, apparitiones diuinitatis, sermones Christi, operationes sacramentorū: & vt vno verbo dicam, omnia opera & verba diuina, nostræ hierarchiæ à Deo donata, complexus est summam omnem materiam Euangeliarum. Deinde, vt totam rationem impositionis Euangeliarū super caput episcopi absoluere, subiūxit: Quippe cum Episcopus ad similitudinem Dei, cuius imaginem gerit, omnē quidem potestatem hierarchicā integrè participaturus, omnium verò sermonū & sacrarum operationū scientiam, non solum ipse instar luminis percepturus, sed cum alijs excellenter, vt Episcopo conuenit, comunicaturus sit. Quæ poterat esse diuiniore ratio huiusmodi impositionis Euangeliarū super caput Episcopi, cum ordinatur? aut quis, cum eam contempletur, non statim diuinam esse intelligat, & Apostolorū traditione dignā? quo enim alio signo, nisi hoc, ita aptè & appositè atq; diuinè significari poterat, q̄ is, qui tunc ordinatur, accipiat integrè potestatem hierarchiæ, id est, Episcopi, qui est in summo & principe gradu sacerdotij, sicut omnium sensuum potestas in capite, velut in arce locata est: quodq; omnium, quæ in Euangelijs continentur, sacramentorum ac sacerdotum verborū scientiam cum alijs comunicaturus sit, vt caput cum reliquo corpore omnium sensuum vsu communicat, vt cuiq; parti conuenit? denique, q̄ ad episcopum in primis pertineat anagogicos sensus explicare, qui in sacramentorum & aliarum rerum signis sacris latent, qui nos ad cælestia illa ac diuina referunt, quæ sunt instar capitis supra cætera omnia. immo, vt hinc Apostolum imitemur, an ipsa natura capitis non docet, quod ad docendum symbolicè, quæ est scripturæ sanctæ & Christi atq; discipulorū eius frequens consuetudo, ea quæ diuinus Dionysius descripsit, nihil accommodatius esse poterat, q̄ Euangeliorum super caput Episcopi impositio? Cur igitur naturæ repugnatis & rationi docendi, quæ sic naturam & scripturam secuta est? immo, quod magis mirandum est, cur omnium ecclesiarum

fiarum consuetudini repugnatis? cuius tanta est autoritas, vt vel propter eam solam omni contentioni cedendum esse Apostolus doceat, & præcipiat, nisi quis ita tardus sit, vt quod dixit Apostolus, Si quis autem videtur contentiosus esse, nos talem consuetudinem non habemus, nec ecclesia Dei: de eo tantum dixisse putet, quod ipsa etiam natura docente & adstipulante præcipiebat, nè mulier in ecclesia non velato capite oraret: quasi nulla eiusmodi alia contentio vnquam in ecclesia futura esset, quod si futura erat, cur non valeat, & valere voluerit Apostolus, quod hic voluit, si de similibus, vt natura & ratio postulat, similiter iudicandum sit? Hæc igitur est & fuit semper omnium ecclesiarum Orientis & Occidentis consuetudo, ordinare Episcopos cum impositione Euangeliorum super caput: cui consuetudini non solum non obediunt Lutherani, sed, quod longè grauius est, accusant & infectantur eam vt contentiosi. Huius enim vim verbi explicauit Philon Alexandrinus in libro de ebrietate, cum ait, Peiorem esse non obediens contentiosum: sicut scriptum est, inquit, in lege, si filij obediunt, & contendunt. Sic ille legit secundum 70. contendere enim, ait Philon, non solum esse non obedire, sed contraria facere: vt qui non honorat parentes, est, inquit, ἀπειθήσας, id est, non obediens: qui dedecore etiam eos afficit, est φιλόνομος, id est, contentiosus. Item qui non defendit patriam propter ignauiam, non obedit: qui etiam prodit, contentiosus. Huiusmodi ergo sunt Magdeburgenses, qui non contenti non obedire Episcopis nostris Catholicis, neque habere Episcopos catholicè ordinatos, etiam ordinationes ipsas Episcoporum, à Christo institutas, ab Apostolis Sanctis traditas, omnium ecclesiarum Orientis & Occidentis consuetudine iam inde à principio celebratas, & à grauisimis & antiquissimis authoribus literis proditas, tanto odio prosequuntur, tam rabiosè infectantur, vt non vereantur ea scripta negare, in quibus eas legunt. Quod enim in Epist. 2. Anacleti fecerunt, idem quoque fortasse facturi sunt in Dionysio, & in libris Clem. Rom. de Apostolicis constitutionibus. Sed quid mirum est, si consuetudines ecclesiarum Catholicarum negant, cum magis mirum esset, si non negarent? quod satis intelligi potest ex ijs, quæ Tertullia. in libro de velandis virginibus scripsit: Non possumus, inquit, respuere consuetudinem, quam damnare non possumus, vt potè non extraneam: quia non extraneorum, cum quibus scilicet communicamus ius pacis & nomen fraternitatis, vna nobis & illis fides, vnus Deus, semel dixerim, vna ecclesia sumus: ita nostrum est, quodcumque nostrorum est. Cum igitur Lutherani & Magdeb. eorum magistri, nobiscum ius pacis nõ communicent, nec vna illorum & nostra sit fides, nec vna ecclesia, consequens erat, vt ordinationes etiam nostrorum Episcoporum negarent: immò, semel dixerim, negent omnia scripta, in quibus nostra legunt: & ea tantum retineant, in quibus legunt sua, id est, habeant tantum libros Martini Luteri. Centurias verò Magdeb. cur

*Quanta sit
authoritas
consuetudinis
omnium eccle-
siarum secun-
dum Aposto-
lum.*

I. Cor. II.

*Quanta con-
suetudines ec-
clesiasticæ
vim Paulus
esse voluerit.*

Deut. 21.

*Quid sit con-
tentiosum esse
se ex Philone.*

*Cur qui pro-
priè ac potiss-
imum conten-
tiosus.*

*Magdeb. cur
præter senten-*

tiam suam ex
veterum pa-
trum libris
aliqua ex-
cerperint aut
carpserint.

Quid lingue
ille super Apo-
stolos ignea
prænotarint.

Constitutio
Apostolica de
apertione li-
bri Euangelio-
rum super ca-
put Episc.

Luc. 10.

est, infinita legent nostra, quæ illi in magnis & vetustissimis authoribus ad confusionem suam reppererunt: quæ quia aliter eludere non poterat, cum se pondere autoritatis magnorum authorum premi sentirent, aut nequos esse dixerunt: aut scripta veterum negarunt. Hoc enim perfugium sibi, suafore diabolo, reliquerunt. Sed quo magis adhuc credarguantur, & impositionem Euangeliorum super caput Episcopi Apostolicam esse vel inuiti credant & confiteantur: edisserant nobis, si possunt, quid illæ linguæ igneæ significarunt, quæ supra singulorum Apostolorum capita in die Pentecostes apparuerunt? cum Apostoli, ut beatus Hieronymus in dialogo orthodoxi & Luciferiani testatur, ordinati sunt Episcopi, & ante eum Dionys. Areopag. ut alios nunc omittam: quid, inquam, aliud significarunt, quam id ipsum, quod iisdem Apostoli, ut supra explicavi, per impositionem libri aperti Euangeliorum super caput Episcopi, significari voluerunt? libri enim clausi, sunt linguæ tacentes: & linguæ loquentes, sunt libri aperti. Fuerunt itaque linguæ illæ vice Euangeliorum, quæ aperta imponuntur super caput Episcopi, qui ea prædicaturus est, ut ait S. Anacletus: Hoc enim significat apertio libri, quam Clemens lib. 8. tradit. Unde Ammonius Alexandrinus in Comm. Act. Apostol. quia Apostoli, inquit, *ἐχειροτονοῦντο τῆς οἰκουμένης διδασκαλοί*, id est, quia ordinabantur magistri orbis Apostoli: huiusmodi verò ordinatio non fit nisi in capite, idcirco merito super caput linguas receperunt: & hac etiam de causa charisma linguarum ante alia charismata eis donatum est. Haftenus Ammonius. Quod autem specie ignis apparuerunt linguæ, significabat in enigmate Euangelium, ad quod annunciandum Dominus in terram venerat, & quod erant Apostoli prædicaturi, operari instar ignis, qui materiam præparatam in ignem sui similem mutat. ita ut qui fuerint gratia Spiritus S. præparati, non auditores tantum, sed factores verbi sint: talesque existant, quales docet esse Euangelium, quod est, similes Euangelio fieri. De hoc igne Euangelico aiebat Dominus: Ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut accendatur? Sed haftenus de impositione Euangeliorum super caput Episcopi, cum ordinatur, quam Magdeb. ut nouam explodunt, à serpente delusi: qui ut Christum odit & insectatur, sic quoque ordinationem Episcopi, qui Christi imaginem gerit, & personam eius repræsentat, unà cum impositione Euangelij, quod prædicaturus est, odit, & cum oleo chrismatis, quo caput eius ungitur, quod est Spiritus S. symbolum. Sed iam finem huic libro secundo imponamus, ut paulisper respirantes, tertium aggrediamur.